

APPENDIX

© Mobile School vzw - April 2023

Met de steun van:

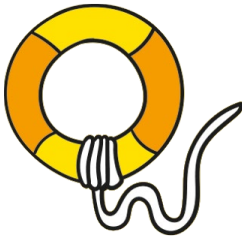

EEN INLEIDING IN HET PROJECT

Welkom!

Welkom in onze handleiding vol activiteiten en spelen rond kinderrechten! Deze handleiding maakt deel uit van de toolkit '[All Children, All Right\(s\)](#)' en is ontworpen om jeugdwerkers, opvoeders, leraren en iedereen die met kinderen en jongeren werkt, te ondersteunen bij het versterken en beschermen van kinderrechten. De handleiding bevat een verscheidenheid aan activiteiten en spelen die gebruikt kunnen worden om kinderen en jongeren te leren over hun rechten, hen te ondersteunen in het ontwikkelen van vaardigheden en kennis en hen aan te moedigen actie te ondernemen om hun rechten en die van anderen te versterken.

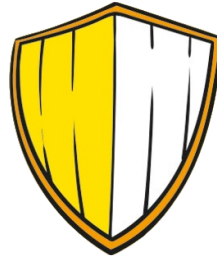
De activiteiten en spelen zijn in deze handleiding gerangschikt volgens de verschillende dimensies van kinderrechten: provisie, protectie en participatie (zoals gedefinieerd in het [VN-Verdrag inzake de Rechten van het Kind](#)). Elk hoofdstuk focust op een specifieke dimensie en bevat een introductie in de dimensie, activiteiten voor kinderen en jongeren en activiteiten over of met plichtsdragers. Ook hebben we 11 educatieve posters ontwikkeld, die betrekking hebben op de verschillende dimensies. De activiteiten en spelen die gekoppeld zijn aan deze posters staan als eerste vermeld in elk hoofdstuk. Voor elke dimensie zijn er ook extra energizers ter beschikking.

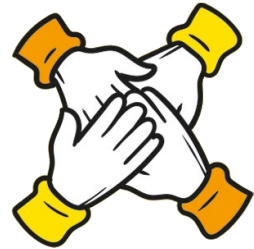
OVERLEVEN

ONTWIKKELEN

PROTECTIE

PARTICIPATIE

Misschien heb je ook onze vijf hoofdpersonages op de voorpagina opgemerkt? Julia, Anna, Priya, Fredrick en Ibrahim nemen je mee door de verschillende kinderrechten en het leer materiaal dat we hebben ontwikkeld. Wil je ze beter leren kennen? Luister dan naar hun audioverhalen via de QR-codes op onze educatieve posters!

We hopen dat deze handleiding een waardevolle bron van informatie kan zijn voor iedereen die met kinderen en jongeren werkt, en dat deze bijdraagt aan een beter begrip en een versterking van de kinderrechten.

Laten we samen spelen en leren!

Tips voor de begeleider

Werken met kinderen en jongeren kan zowel lonend als uitdagend zijn, vooral als het gaat om kinderrechten. Als jeugdwerker speel je een cruciale rol in jongeren te helpen hun rechten te begrijpen en hiervoor op te komen. Om je bij dit belangrijke werk te ondersteunen, hebben we een lijst met 10 algemene tips opgesteld om je te helpen de jongeren met wie je werkt te betrekken en hun rechten te laten gelden. We hopen dat deze tips je inspiratie en een praktische houvast bieden en je helpen een verschil te maken in het leven van de kinderen en jongeren waarmee je werkt.

1. Raak vertrouwd met de verschillende dimensies in de kinderrechten en de bijhorende activiteiten. Dit zal je helpen om activiteiten te kiezen die het meest relevant en geschikt zijn voor je doelgroep.
2. Kies activiteiten die geschikt zijn voor de leeftijds- en ontwikkelingsperiode voor je doelgroep.
3. Gebruik deze handleiding als uitgangspunt, maar wees niet bang om de activiteiten te wijzigen of aan te passen om ze beter te laten aansluiten bij je specifieke context of behoeften.
4. Introduceer de activiteiten op een aantrekkelijke en leuke manier zodat kinderen en jongeren betrokken raken bij het thema.
5. Moedig participatie en teamwerk tussen kinderen en jongeren aan, zodat iedereen kan bijdragen en leren. Dit kan helpen vertrouwen en een gevoel van samenhang binnen de groep op te bouwen.
6. Creëer een veilige en inclusieve omgeving waarin iedereen zich gewaardeerd en gerespecteerd voelt om zijn gedachten en ideeën te delen. Stel duidelijke verwachtingen op voor gedrag en communicatie, en zorg ervoor dat iedereen deze regels begrijpt en ermee instemt. Dit kan helpen een gevoel van veiligheid en respect binnen de groep te creëren.
7. Wees bereid emotionele steun te bieden aan kinderen en jongeren die moeilijke emoties ervaren in verband met het thema kinderrechten. Zorg ervoor dat zij weten dat het oké is om zich overstuurd te voelen en dat je er bent om naar hen te luisteren en hen te steunen.
8. Gebruik de activiteiten om discussie en reflectie over kinderrechten te vergemakkelijken en moedig kinderen en jongeren aan om kritisch en empathisch over deze onderwerpen na te denken.
9. Evalueer het effect van de activiteiten en vraag om feedback zodat je toekomstige sessies kan verbeteren. Dit kan helpen om een meer responsieve en effectieve leeromgeving te creëren.
10. Maak plezier en geniet van het leerproces met de kinderen en jongeren!

Meer info over het project

CONTEXT

Ondanks het fundamentele recht op gezondheidszorg, huisvesting, onderwijs, enz. hebben niet alle kinderen in dezelfde mate toegang tot deze rechten. Gewapende conflicten, natuurrampen, armoede, pandemieën, ... verergeren de bestaande ongelijkheden, waardoor het voor jongeren in kwetsbare groepen nog moeilijker wordt om hun rechten op te eisen. Om dit probleem aan te pakken hebben we de toolkit '[All Children, All Right\(s\)](#)' ontwikkeld. Ons doel is om jeugdwerkers te empoweren en hen richtlijnen en methodieken aan te reiken om kinderrechten te bevorderen. Veel jeugdwerkers zijn vertrouwd met het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (IVRK), maar weten niet hoe ze dit verdrag in de praktijk kunnen toepassen. Deze toolkit wil deze leemte opvullen en jeugdwerkers helpen de obstakels te overwinnen die kinderen verhinderen hun volledige potentieel te bereiken.

DOELSTELLINGEN

- Jeugdwerkers voorzien van pragmatische en innovatieve instrumenten om met kinderen en jongeren te werken rond kinderrechten in het kader van non-formele educatie.
- Jeugdwerkers pragmatische en innovatieve instrumenten aanreiken om direct en indirect te werken met/rond plichtsdragers.
- Jeugdwerkers voorzien van online training programm's over cruciale topics rond kinderrechten die een beperkte tijdsinvestering vragen.
- Organisaties instrumenten aanreiken om nieuwe medewerkers en vrijwilligers binnen hun organisatie op te leiden rond het thema kinderrechten.

DE TOOLKIT 'ALL CHILDREN, ALL RIGHT(S)!'

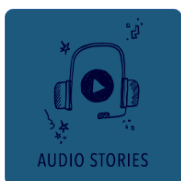
De toolkit 'All Children, All Right(s)' bestaat uit ...

11 nieuwe educatieve posters. Deze posters zijn te vinden in deze handleiding, op StreetSmart Play en op de website van onze toolkit <http://www.street-smart.be/all-children-all-rights> waar ze gratis gedownload kunnen worden.

Een spelhandleiding met alle spelen en activiteiten rond kinderrechten. Alle activiteiten en spelen zijn gratis beschikbaar op [StreetSmart Play](#). Je kan ook aparte hoofdstukken uit de handleiding downloaden als je aan een specifieke dimensie wilt werken via <http://www.street-smart.be/all-children-all-rights>.

10 audioverhalen horend bij de educatieve posters. De audioverhalen zijn beschikbaar in zes talen (EN, DU, FR, ES, GR, DE) en kunnen gratis beluisterd worden op verschillende platformen. Een QR-code op de poster leidt onmiddellijk naar het bijbehorende audioverhaal.

6 training programma's over kinderrechten. Elk programma bestaat uit theoretische cursussen en good practices die je op je eigen tempo kan volgen. De programma's kunnen online gratis gevolgd worden via [StreetSmart Learn](#).

MET DE STEUN VAN

Mobile School vzw is een Belgische non-profit organisatie die jeugdwerkers ondersteunt via StreetSmart. Binnen StreetSmart ontwikkelen ze innovatieve tools voor talentontwikkeling en empowerment van kwetsbare kinderen en jongeren wereldwijd.

www.mobileschool.org | www.street-smart.be

mobileschool.org
street-smartyouthwork

mobileschool_org
street-smartyouthwork

street-smartyouthwork

Uit De Marge is een Vlaamse organisatie die opkomt voor sociaal kwetsbare jongeren en jeugdhuisen. Uit De Marge werkt samen met jeugdwerkers vanuit verschillende organisaties, beleidsmakers op verschillende politieke niveaus en de bredere samenleving, maar ook met jongeren zelf via hun eigen jeugdwerkers.

www.uitdemarge.be

uit.demarge

uitdemarge

e.p.a. - de european playwork association - is een onafhankelijke internationale NGO gevestigd in Hamburg. e.p.a. heeft een partnernetwerk in meer dan 40 landen in 4 continenten en is betrokken bij internationale jongerenuitwisselingen, trainingen, seminars etc. Ze werken voornamelijk met jongeren uit achtergestelde gemeenschappen, creëren toegang tot niet-formeel leren en ondersteunen Europese jeugdprojecten. <http://epa-network.org>

European playwork
association

epa_rainbow

ARSIS - Association for the Social Support of Youth - is een Griekse NGO die actief is op het gebied van kinder- en jeugdbescherming. Het hoofddoel van ARSIS is kinderen in gevaar beschermen en sociaal kwetsbare groepen die een risico lopen op sociale uitsluiting en marginalisering te helpen re-integreren.

www.arsis.gr

arsis.gr

arsis.gr

ARSIS - Association for the
Social Support of Youth

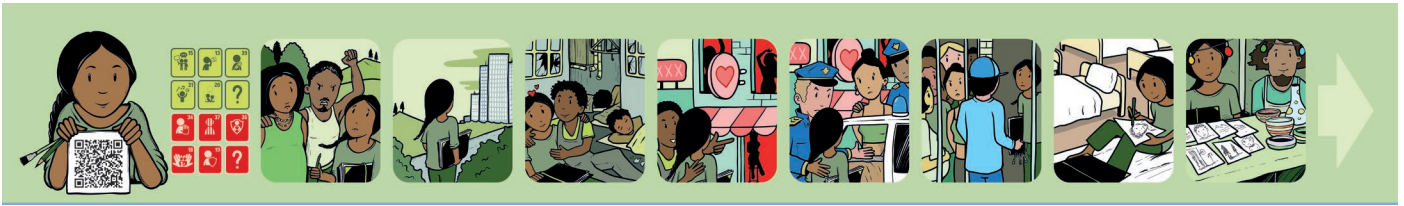

Dit project wordt medegefinancierd door Erasmus+. Erasmus+ is het EU-programma ter ondersteuning van onderwijs, opleiding, jeugd en sport in Europa.

<https://erasmus-plus.ec.europa.eu>

Erasmus+

Het verhaal van Julia

“Hallo daar... Ik ben Julia, 16 jaar en tekenen is mijn passie! Vroeger kon ik me niet inbeelden dat ik daarvan zou kunnen leven, maar kijk, ik sta op de markt en verkoop mijn eigen kunstwerkjes! Maar wacht, misschien moet ik bij het begin beginnen. Tot een paar maanden geleden woonde ik met mijn moeder en haar vriend in ons huis op het platteland. Maar die vriend bleek al gauw een opvliegende, gewelddadige man te zijn en de situatie werd onhoudbaar. Elke dag werd er gevochten... ”

Ik weet niet hoe mijn moeder het doet om dat allemaal te verdragen, maar ik kon het niet meer aan. Dus op een nacht besloot ik te vertrekken. Ik heb mijn schetsboek genomen, wat geld voor een buskaartje en ik heb niet meer achteromgekeken.

Ik besloot naar de grote stad te trekken, dat was altijd al mijn droom! Ik was blij en nerveus tegelijk. Na een busrit van enkele uren was het dan eindelijk zover: ik was in ‘de stad’! Maar de magie was er al snel af, hoor... Weet je, ik had geen geld voor eten en ik had geen idee waar ik de nacht moest doorbrengen. Ik werd een beetje bang en overwoog zelfs om terug naar huis te gaan. Maar toen ik dat griezelige vriendje van mama weer voor me zag, besloot ik toch te blijven. En dus begon ik rond te dwalen. Na een paar uur was ik uitgeput en wanhopig. Toen kwam ik Rodrigo tegen! Hij kwam naar me toe en vroeg of ik hulp nodig had. Hij was knap en grappig. We raakten aan de praat en hij stelde me voor aan enkele vrienden. Ze vertelden me dat ze allemaal samen in een oude, verlaten fabriek woonden, een eindje buiten het stadscentrum. Rodrigo stelde me voor bij hen te blijven tot ik alles weer op een rijtje zou hebben. Ik twijfelde omdat ik die jongens amper kende. Maar het leek me een veel veiliger optie dan de nacht alleen door te brengen op straat. En dus besloot ik mee te gaan. Trouwens... Rodrigo was zo charmant dat ik echt niet had kunnen weigeren... En zoals je waarschijnlijk al wel verwacht had... werden we na een tijdje verliefd op elkaar. Of dat is toch wat ik op dat moment dacht...

In het begin was alles geweldig en genoot ik van mijn nieuwe leven. Overleven op straat was moeilijk, maar we redden het, want we hadden elkaar. Tot Rodrigo op een dag geld nodig. Dat was geen probleem, want hij had een plan, vertelde hij me. Ik moest gewoon de nacht doorbrengen met een vriend van hem en die zou ons daar dan goed voor betalen. In het begin was ik woedend. Ik kon me niet inbeelden dat ik de nacht zou doorbrengen met een vreemde man. Wat voor een vriendje was Rodrigo eigenlijk, om me zoiets te vragen? Maar hij legde me uit dat het een noodgeval was en dat hij dat geld echt nodig had om uit de problemen te blijven. Hij beloofde me dat het maar voor één keer was. Ik moest hem echt helpen. Ik hield van hem en ik had geen idee hoe ik zonder hem zou overleven in de stad. Het leek dan ook alsof ik geen andere keus had. Ik was behoorlijk naïef en besepte niet wat er gebeurde. Al snel kwam ik in een hotelkamer terecht, bij een man in pak. Hij raakte me aan. Het werd de ergste nachtmerrie ooit...

Ik kon niet weg uit het hotel, de eigenaar hield me er gevangen. Elke dag bracht hij vreemde mannen naar mijn kamer. Ik was bang en verdrietig en wachtte tot Rodrigo me kwam redden. Het zijn herinneringen waar ik ‘s nachts nog steeds van wakker lig... Op een nacht werd ik wakker van luide politiebureaus. Toen ik uit het raam keek, zag ik wel 15 agenten het hotel binnestormen. Voor ik het wist, werd ik gearresteerd, samen met enkele andere meisjes die in het hotel zaten. We werden naar het politiebureau gebracht en ik moest de nacht in voorlopige hechtenis doorbrengen. Ik begreep niet waarom ik daar was en waarom ze me opgesloten hielden! Niemand wou het me uitleggen. Ik was echt bang en voelde me zo alleen. Na een paar dagen in de gevangenis kreeg ik bezoek van wat ze een ‘maatschappelijk werker’ noemen. Om eerlijk te zijn, had ik tot op dat moment geen idee wat dat was. Maar... ze is het beste wat me ooit is overkomen. Haar naam is Lucia. En ze is heel lief. Ze legde me uit dat Rodrigo me gebruikt had om geld te verdienen. Hij zou me nooit komen redden, want hij kreeg een deel van het geld dat de mannen in het hotel betaalden om bij me te zijn. Ik begon in te zien dat hij nooit van me had gehouden en dat ik uit de buurt moest blijven van jongens zoals hij. Ik was Rodrigo’s slachtoffer. Lucia bood me een plek aan in een opvangcentrum. Ik kan er blijven tot ik een manier gevonden heb om voor mezelf te zorgen. Het is er veilig en er zijn veel leuke mensen die voor mij en de andere meisjes zorgen. En weet je wat het mooiste is? Toen Lucia mijn passie voor tekenen opmerkte, stelde ze me voor aan een fantastische kunstleraar! Nu verkoop ik elk weekend mijn tekeningen op dit plein. Zo spaar ik om een klein appartementje te kunnen huren. En ondertussen helpt Lucia me om mijn inschrijving voor de kunstacademie geregeld te krijgen.

Om eerlijk te zijn voel ik me nu heel gelukkig... en ik ben positief over de nieuwe doelen in mijn leven.

Oh, sorry, ik denk dat er klanten op me wachten! Ik moet gaan! Daaag!

Het verhaal van Anna

Anna: "Hoi! Dit is de eerste aflevering van de podcastserie "Word wakker en doe iets!" Met deze podcast willen we je bewust maken van een aantal belangrijke sociale thema's. Vandaag hebben we het over klimaatverandering. Want, je zal het al wel gemerkt hebben, onze aarde is er erg slecht aan toe... Welnu, er is geen planeet B, en dus zullen we de aarde samen moeten redden, jongens!"

"Pfff, ik ben vergeten mezelf eerst voor te stellen... OK, dit is nieuw voor me, maar ik kom er wel. Eerst wat dingetjes noteren misschien..."

"Hallo, ik ben Anna en ik vertel jullie graag wat meer over mijn leven. Want da's materiaal dat ik daarna kan gebruiken voor nieuwe afleveringen van mijn podcast."

"Laten we beginnen bij het begin. Bedenkingen over kinderrechten in de besluitvorming. Ik ben 14 jaar en woon momenteel samen met mijn vader en zusje in een erg mooi appartement. En dan vraag je je misschien af waar mijn moeder is? Wel, mijn ouders zijn uit elkaar gegaan en de rechter heeft besloten dat we bij papa moeten blijven. Mama kunnen we alleen in het weekend zien."

"Mijn zus en ik mochten letterlijk niks zeggen in deze beslissing. Nooit heeft de rechter onze mening gevraagd en da's echt klote! In het begin kwam mama nog elk weekend bij ons op bezoek, maar in de loop van de jaren werd dat één keer om de 2 weken, toen één keer per maand en uiteindelijk... niet meer. Ik vraag me af waarom... Moeten kinderen niet het recht hebben hun ouders te zien wanneer ze willen? We zouden minstens een stem moeten hebben in zaken die ons leven zo sterk beïnvloeden."

"Aflevering twee. Bedenkingen over pesten en de gevaren van sociale media. Recent ben ik het slachtoffer geworden van pesten. Maar ik denk dat ik het eerst over Mina moet hebben voor ik dit verder uitleg. Nu vraag je je waarschijnlijk af wie zij is. Wel... Mina is gewoon de beste! Ze is een heel bijzonder meisje uit mijn klas! Na school verkoopt ze heerlijke koekjes op de markt. Ik ben graag bij haar, ze is zo cool. Een tijdje geleden begon ik te beseffen dat ik gevoelens voor haar heb. Telkens ik haar zie, voel ik vlinders in mijn buik. Ik weet dat ik met haar had moeten praten, dat ik haar over mijn gevoelens had moeten vertellen. Maar ik wist nooit zeker of het wel het juiste moment was. En wat als ze me zou afwijzen? Ik was bang en dus besloot ik er eerst over te praten met een vriendin uit mijn klas. Ik dacht dat zij me misschien goeie raad zou kunnen geven. Maar het werd een complete RAMP!!! Ik had haar nooit mogen vertrouwen. Ze vertelde het aan iedereen in de klas en samen besloten ze mijn verhaal publiek te maken op AL hun sociale media! Al die harde en pijnlijke opmerkingen, het was verschrikkelijk. Ik was er kapot van. Vaak zijn social media echt cool. Maar het kan ook vreselijk zijn. Ik ben nu veel voorzichtiger met wie ik kan vertrouwen, zeker op sociale media. Je moet je goed bewust zijn van wat je online deelt en met wie."

"Gelukkig is mijn lerares supercool, ze sprak met de pestkoppen en deed ze nadenken over de gevolgen van hun acties. Niet bang zijn dus om met iemand te praten als je hetzelfde meemaakt, OK? Er is altijd een manier om de steun te vinden die je nodig hebt."

"Laatste bedenkingen over "Wees wie je wil zijn, heb lief wie je wil liefhebben!" Je hoeft je nooit te schamen voor wie je bent! Oh, die komt op mijn protestbord!"

Rashan: "Hey, kom je?"

Anna: "Ik kom er meteen aan!" Hoe laat is het? Ik denk dat ik de tijd uit het oog verloren ben... Ik ga naar een mars voor gelijke rechten en diversiteit en die begint zo! Kom je mee?"

Het verhaal van Priya

Priya: "Hallo, ik ben Priya en ik ben 13. Mijn vader werkt in de fabriek en mijn moeder combineert het huishouden met een baan in de bakkerij. Mijn vader zegt altijd dat het de vrouwen zijn die voor het huishouden moeten zorgen, dus volg ik de traditie en help ik mijn moeder waar ik kan. Ik sta elke dag om 6.30 uur op om te vegen en schoon te maken. Waarom zo vroeg, vraag je je af? Wel, laat me je vertellen hoe mijn dag eruitziet."

Mama: "Schiet op, kleine Priya. Het is bijna kwart voor zeven, je komt te laat op je werk!"

Priya: "Ja, je hebt het goed gehoord. Werken doe ik ook. Samen met mijn moeder en mijn vriendin Mina help ik enkele dagen per week mee in de bakkerij van mijn oom. Het is mijn grote droom om zelf bakker te worden! Maar nu is het vooral belangrijk dat ik wat geld verdien om mijn familie te helpen. Ik heb een afspraak met mijn vader. Hij beloofde me dat als ik zelf genoeg geld weet te verdienen, hij me niet zal uithuwelijken. Oh kijk, daar heb je Draco achter het raam." "Goeiemorgen poesje, heb je een goede nacht gehad? Ssst... na het werk probeer ik je binnen te laten, dan kan ik je knuffelen."

Draco is mijn beste vriend, ... Ik kan hem al mijn geheimen vertellen. Hij weet zelfs dat ik graag naar school wil, net als mijn broer. Pfff... Even mijn kleren voor het werk bij elkaar zoeken. Weet je... In mijn cultuur gaan meisjes vaak niet naar school. Maar waarom? Ik begrijp niet wat er mis is met naar school gaan?! Mijn vader zegt dat het de traditie is, en hij vindt het belangrijk om daaraan vast te houden. Maar laat me je een geheimje vertellen. Soms vraag ik mijn broer om me te vertellen wat hij op school gedaan heeft. Als mijn vader er niet is, toont hij me zijn boeken en legt hij me uit wat hij geleerd heeft. Zo kan ik toch ook iets opsteken. Oké, ik heb al mijn spullen ingepakt, naar de bakkerij nu."

"Goeiemorgen, oom!"

"In de bakkerij is mijn oom de grote baas, hij geeft me kleine taken. Koekjes bakken bijvoorbeeld. We stoppen ze in kleine zakjes en samen met Mina verkoop ik die op de markt. Mina is een geluksvogel. Zij mag van haar ouders wel naar school. Ze combineert het met het werk hier."

Daar is ze. Wij gaan verkopen! Met Mina breng ik graag tijd door op de markt. We praten veel over onze dromen, ... over mijn eigen bakkerij en zo. En dan bedenken we snoepjes en gebakjes die ik zou kunnen verkopen. Mensen zouden van over het hele land naar Priya's bakkerij komen om er al die overheerlijke dingen te kopen. Maar als ik ooit een bakkerij wil, moet ik echt wel leren lezen en tellen...

Oh! De school is uit, snel naar huis om te kijken of mijn broer er al is. Misschien kan hij me wat nieuwe dingen leren.

"Oh, Draco, daar ben je. Laat me je knuffelen terwijl ik op broer wacht."

Oh, Draco, ik ben het zo beu om de afwas te doen, de vloer te vegen, al die stomme taken. En waar blijft broer nu? We moeten snel zijn, voordat papa thuiskomt. Pfff, ik begrijp dat traditie belangrijk is, maar ik wil zo graag naar school... 't Is oneerlijk!"

Het verhaal van Ibrahim

Hey, ik ben Ibrahim. Kom maar binnen, dit is mijn nieuwe huis. Het is nog een beetje rommelig, maar we werken eraan. Ik ben hier net ingetrokken met 3 vrienden. Dit is onze woonkamer, er is een kleine keuken en daar heb je onze slaapkamers. Het is klein, maar we vinden het perfect. Na 2 jaar in vluchtelingenkampen zijn we zo blij dat we een eigen plek hebben - een beetje privacy, weet je wel. Sinds kort gaan we ook naar school. Eindelijk kunnen we ons leven weer oppakken.

Maar laat ik bij het begin beginnen. Heb je ooit het alarm voor een luchtaanval gehoord in oorlogsgebied? Ik kan je verzekeren: da's heel eng. Het enige waaraan je kan denken, is vluchten. Je wil gewoon zo snel mogelijk naar een plek waar je veilig bent, waar je kan ontkomen aan het gevaar.

Een paar maanden na het begin van de oorlog konden mijn familie en ik het niet meer aan. We besloten te vluchten. We hebben wat basisspullen ingepakt en zijn naar een stad vlak bij de grens gereisd. Misschien was het daar veiliger. We zouden er wachten tot de oorlog voorbij was. Ik hoopte zo snel mogelijk naar huis terug te kunnen keren. Blijven was echt geen optie meer; mijn vader werd voortdurend onder druk gezet om zich bij de paramilitairen aan te sluiten en mijn moeder werd tot twee keer toe gevangengenomen... Enkele dagen voor we vertrokken, werd mijn school gebombardeerd. Ik maak me grote zorgen om Ahmed, mijn beste vriend. Hij besloot te blijven en ging bij het leger.

In het begin verbleven we in een kamp bij de grens. Het was een vreemde plek. In zo'n kamp verlies je alle gevoel voor tijd. Je moet op alles wachten: eten, papieren, een dokter en ga zo maar door... Je moet je beschermen tegen de zon, dan weer de regen. Ik kon er niet naar school en voelde me ellendig. Dat ontging ook mijn ouders niet. Ze legden hun spaargeld samen om me de kans te geven verder te trekken en een betere plek te vinden, waar ik zou kunnen studeren en mijn dromen realiseren. Zij bleven achter in het kamp...

En zo begon mijn tweede reis. Met het geld van mijn ouders betaalde ik de smokkelaars. Met een hele groep mensen doorkruisten we bossen en trokken we over bergen. Soms te voet, soms in vrachtwagens en taxi's. We verbleven in pakhuizen zonder voedsel of water. En eens we in de havenstad aangekomen waren, sloten ze ons op in een groot appartement totdat we op de boot konden.

Er waren veel mensen aan boord ... wel 85, denk ik ... jonge kinderen ook, en baby's, die schreeuwden en huilden. Het was donker en koud. Ik was bang, maar ik moest sterk blijven. Amir is een van de vrienden die ik onderweg ontmoette. Hij raakte gewond aan zijn been en had veel pijn. Maar we deden wat we konden om iedereen op de boot te helpen en te kalmeren. Het was rond 5 uur 's ochtends toen we de kust bereikten. Sommige mensen daar spraken een taal die ik niet begreep. Ze gaven ons dekens en water en toen reden ze ons ergens naartoe. Een van de mensen in de vrachtwagen vertelde me dat ze ons naar een kamp brachten. Nog een? Opnieuw? ... Ik haat het!

Het kamp waar we terechtkwamen, bestond uit witte containers. Het was allesbehalve prettig. We wilden naar een betere plek vertrekken, maar dat mocht niet. Er mocht zo weinig in dit kamp. Later vertelde een maatschappelijk werker ons over een programma voor zelfstandig wonen. We wisten niet echt wat dat was, maar ze vertelde ons dat het beter zou zijn dan het kamp. En dus besloten Amir en ik ons aan te melden. Zo ben ik hier dus terechtgekomen. En nu woon ik dus samen met Amir en mijn nieuwe vrienden Ivan en Daniel.

Ik geniet enorm van hun gezelschap. We koken samen, delen eten, onze kosten ... alles eigenlijk. We krijgen zakgeld van de maatschappelijk werker en we mogen tot 11 uur 's avonds op stap. We mogen ook gasten ontvangen, als we dat laten weten aan de maatschappelijk werkers. Met hen bespreken we trouwens elke week de problemen en de moeilijkheden waarmee we geconfronteerd worden. Ze helpen ons om ons leven weer op de rails te krijgen. Nu ga ik elke dag naar school, speel ik voetbal en volg ik gitaarles. Ik ben van plan om net als de jongeren hier naar de universiteit te gaan en ik wil graag gaan lesgeven, net als mijn moeder.

Het is een ander leven. Het is niet makkelijk, maar ik ben blij. Ik heb nog veel te leren, maar ik zet stappen vooruit. Op een dag hoop ik al mijn dromen te realiseren. Ik wil graag weer bij mijn familie zijn, op een veilige plek. Maar in de tussentijd moet ik op mijn eigen benen leren staan en zelf voor mijn toekomst zorgen.

Het verhaal van Fredrick

Interviewer: Hallo en welkom terug in onze radioshow, we gaan verder met ons programma 'Jonge stemmen uit de buurt'. Vandaag hebben we Fredrick uitgenodigd. Welkom Fredrick, fijn je te ontmoeten! Wij willen graag wat meer te weten komen over jou en over deze buurt. Kun je ons iets over jezelf vertellen?

Fredrick: Ja, natuurlijk kan ik dat. Bedankt voor de uitnodiging. Ik ben Fredrick en ik ben 14. Ik woon samen met mijn familie in het huis van mijn oma. Da's vlakbij, ... net om de hoek. Mijn oma is een erg lieve, sterke vrouw, maar ze wordt een dagje ouder. Mijn vader werkt in de fabriek, mijn moeder is schoonmaakster. Ik heb één zus en die is ouder dan ik. Ze is zwanger. Een pijnlijk verhaal. Ik praat er eigenlijk niet graag over. Maar ik probeer haar zo goed mogelijk te helpen. Ze heeft onze steun zeker nodig.

Weet je... wonen in mijn buurt, ... het is niet altijd makkelijk. We hebben niet eens schoon water en de school is ver weg. Met de bus doe ik er wel 2 uur over. En soms komt hij gewoon niet. Maar als ik te laat op school aankom of er gewoon niet raak, straft de leraar me vaak ook nog. Maar wat kan ik doen? Het is oneerlijk! School is heel ingewikkeld.

Interviewer: Maar je gaat graag naar school?

Fredrick: Natuurlijk, als het goed gaat, vind ik school echt leuk, omdat ik er veel leer. Op school speel ik voetbal. Super vind ik dat. Ik maak deel uit van het voetbalteam en onze gymleraar is echt een coole kerel. Weet je, hij begrijpt ons. En als we een probleem hebben, staat hij altijd klaar om te helpen. Oh, wist je trouwens dat ik alle wereldbekerwinnaars ken van 1950 tot 2022? Wil je 't horen? Voetbal is het beste gewoon! Later wil ik zo graag profvoetballer te worden.

Interviewer: Klinkt cool, Fredrick. En als je niet op school bent, wat doe je dan?

Fredrick: Na school ga ik naar de voedselbank in de buurt om wat eten te halen voor mijn familie. Het zijn goede mensen, die ons echt helpen. Maar meestal speel ik gewoon voetbal met mijn vrienden. We hebben hier gelukkig veel ruimte om te spelen.

Mich: Hey Fredrick, komaan!

Fredrick: Haha, dat is een van mijn beste vrienden, hij maakt altijd grapjes. Hij is een topkeeper!

Interviewer: Je bent duidelijk een voetballiefhebber. Maar een andere vraag: Hoe zit het met de veiligheid in deze buurt? Ben je hier gerust?

Fredrick: Wel, ... het hangt ervan af. Weet je, 's nachts is het hier behoorlijk gevaarlijk. Ik wou dat we 's avonds langer buiten konden blijven, maar er hangen dan jongens rond die rare dingen doen. Ze verkopen drugs. En soms beginnen ze ons zomaar lastig te vallen. Zie je dat gebouw daar, ... aan de andere kant van het plein? Daar hangen ze rond, ... soms zelfs overdag. Ik haat het!

Mag ik je een geheim vertellen? Ze willen dat we voor hen werken. Weet je... met hun rare dingen. Verkopen... pakketten bezorgen... Kun je het je voorstellen?! De meesten hebben een mes en op een dag zag een vriend van mij hen dozen laden in de auto van een man met een pistool. Ik vind die gasten echt niet leuk, dus ik blijf er ver vandaan.

Mich: Hey Fredrick! Kom je verderspelen?

Fredrick: Sorry, nu moet ik wat doelpunten gaan maken. Doehoei!

Interviewer: Bedankt, Fredrick, en zorg goed voor jezelf!

In de Stad der Rechten

Burgemeester: Hallo! Welkom in de Stad der Rechten! Mijn naam is Mo en ik ben de trotse burgemeester van deze prachtige stad. Vandaag, speciaal voor jouw bezoek, zal ik je persoonlijke gids zijn. Ik weet zeker dat je het fantastisch zal vinden. Het is een droomstad. Je vindt hier alles wat je je maar kan wensen!

Ben je er klaar voor? Dan gaan we van start!

Het gebouw voor ons is het stadhuis. Daar vind je mijn kantoor. Mensen komen hier naartoe om allerlei documenten in orde te brengen, als ze gaan trouwen of om pasgeboren baby's te registreren. Je kan het gebouw herkennen aan de kinderrechten-vlag, die vlag met de vele kleuren. Voor onze burgers zijn kinderrechten heel belangrijk. Wij vinden dat een stad voor al haar kinderen moet zorgen.

Kijk, dit is het gebouw van de sociale dienst, vlak achter het stadhuis. Hier zijn onze maatschappelijke werkers druk in de weer om kinderen en hun ouders te helpen. Jammer genoeg kan iedereen in een slechte situatie terecht komen en dan weet je soms niet goed wat je moet doen. Gelukkig hebben we een aantal fantastische maatschappelijke werkers in de Stad der Rechten. Zij luisteren naar de kinderen en proberen hun problemen te begrijpen. Samen bespreken ze mogelijke oplossingen. Als er een oplossing wordt gevonden, volgen de maatschappelijke werkers ze op tot alles in orde is.

Aan je linkerkant zie je enkele containers. Daar kunnen vluchtelingen tijdelijk verblijven als ze over zee aankomen en geen verblijfplaats hebben. De maatschappelijke werkers schrijven al hun persoonlijke gegevens op en onderzoeken of ze hier asiel kunnen krijgen. Asiel krijgen betekent dat ze een document krijgen dat bewijst dat ze in onze stad mogen blijven. Sommige vluchtelingen verbleven al in een ander vluchtelingenkamp, aan de andere kant van het water. Ja, ik weet wat je denkt. Het is triest om mensen daar in tenten te zien wonen. Hier hebben we tenminste enkele containers. Het komt allemaal door die stomme oorlogen en doordat mensen onderdrukt worden in sommige landen. Maar laten we hopen dat er snel een meer permanente oplossing gevonden wordt.

Wees voorzichtig, ga opzij, hij heeft haast... Als je naar de overkant kijkt, zie je het ziekenhuis van de stad. Mensen komen hier niet graag naartoe, dus we doen ons best om het zo comfortabel mogelijk te maken voor hen. Weet je dat er een aparte verdieping is speciaal voor kinderen? De gangen zijn erg kleurrijk, en zelfs onze dokters en verpleegsters zijn goed getraind om met kinderen te werken. Om de zieke kinderen op te vrolijken is er ook een groep grappige clowns. Heb je ooit eerder zo'n mooi ziekenhuis bezocht?

Laten we onze rondleiding verder zetten! Aan je linkerkant zie je het politiebureau. Het is de taak van de politie om ervoor te zorgen dat de burgers van de Stad der Rechten zich aan de wet houden en anderen geen kwaad doen. Je kan de politie herkennen aan hun donkerblauwe uniformen met een blauwe hoed. Als mensen slechte dingen doen, moeten ze naar de gevangenis. Het is onze taak om ervoor te zorgen dat ook gevangenen met waardigheid en respect worden behandeld.

Wauw, de tijd vliegt! We zijn al halverwege onze stadstour. Vindt iedereen het nog leuk? Dit is de sloppenwijk van de Stad der Rechten. Dit is een van de armste buurten van de stad. Er is geen stromend water of elektriciteit. En om naar school te gaan,

moeten de kinderen lang op de bus zitten... Als burgemeester ben ik daar een beetje verdrietig over. Ik probeer water en elektriciteit te regelen voor deze buurt, maar het is een hele uitdaging omdat ik de hulp nodig heb van verschillende bedrijven.

Het spijt me, maar hier moet ik wat luider praten. Naast deze buurt staat een grote fabriek. Helaas hebben we nog geen oplossing gevonden om de uitstoot van de fabriek te verminderen. Ik moet toegeven dat het niet erg gezond is om de lucht hier in te ademen. Ik kan de fabriek niet sluiten, want dan zouden veel fabrieksarbeiders hun job verliezen. Ik moet dus een andere oplossing vinden. Maar we blijven hier niet te lang.

Ik breng je naar een veel groener en rustiger deel van de stad. Links zie je twee religieuze gebouwen. Herken je ze? Ja, correct! Het ene is een christelijke kerk. Het gebouw met de kleine toren is een moskee, een gebedsplaats voor moslims. In onze stad zijn veel verschillende religies. Onze inwoners geloven in verschillende Goden. We respecteren hen allemaal en we verwachten dat ze elkaar ook respecteren. Ben je al eens binnen geweest in zo'n gebouw? Dat moet je zeker doen, ze zijn zo mooi!

Ooké, dan gaan we door naar een van mijn favoriete plekken in de Stad der Rechten. Aan je rechterkant, vind je... de speeltuin! Wat vind jij leuk aan de speeltuin? Vlak naast de schommel en de glijbaan ligt het voetbalveld! Elke maandag-, woensdag- en zaterdagavond traint het voetbalteam hier.

Het gebouw dat je achter het voetbalveld ziet, is de school. Hier komen kinderen van 3 tot 18 jaar naartoe om te leren lezen en schrijven. Ze hebben lessen over wiskunde, wetenschap, kunst en over vele andere interessante onderwerpen. De leerkrachten willen dat de kinderen leren en dat ze hun talenten ontdekken. Wist je dat echt elk kind verschillende talenten heeft? Heb jij die van jou al ontdekt? Op school kunnen de kinderen ook tijd doorbrengen met hun vrienden en spelen.

Ik zag jullie al kijken naar de grote grijze gebouwen aan de overkant van de straat. Ze hebben speciale vormen, toch? Het gebouw aan de linkerkant is de rechtbank. Het is het gebouw met het standbeeld dat het zwaard in de ene hand houdt en de weegschaal in de andere. Enig idee wat een rechtbank doet? Hier werken rechters en advocaten aan rechtszaken. Als er een conflict of gevecht is tussen twee partijen, gebruikt de rechter de wet om te beslissen wie gelijk heeft en wie niet. Soms sturen ze mensen die slechte dingen hebben gedaan naar de gevangenis. Binnen onze rechtbank is er ook een jeugd- of kinderrechtbank. Hier behandelt de rechter zaken die kinderen aangaan. Als je bescherming nodig hebt, bijvoorbeeld, of als je ouders scheiden.

Het grote ronde gebouw met de vele ramen is ons mooie parlement. In dit gebouw bespreken onze ministers alle zaken die de stad aanbelangen. In het parlement zitten veel mensen die tijdens de verkiezingen verkozen werden om het volk te vertegenwoordigen. Zo ben ik ook gekozen door de mensen van de stad om hun burgemeester te zijn. Als je zelf een idee hebt om de Stad der Rechten te verbeteren, kan je deelnemen aan de vergaderingen en je ideeën delen.

Om deze rondleiding door onze geweldige stad af te ronden, laat ik je ons centrale plein nog zien. Mensen hangen hier graag rond. Ze kijken naar de duiven die uit de fontein drinken, lezen hun krant op een bankje en eten een heerlijk broodje van de bakker. Wist je dat de fontein hier ongeveer 250 jaar geleden is geplaatst? Toen was er geen ziekenhuis en waren er geen hulpverleners. De machtshebber organiseerde in die tijd geen verkiezingen en besliste alles zelf, zonder naar het volk te luisteren. Gelukkig zijn we er intussen op vooruitgegaan en is de stad er beter op geworden. Maar er is nog veel werk aan de winkel als we ervoor willen zorgen dat iedereen gelukkig en veilig is. De kinderrechten helpen ons om de juiste beslissingen te nemen.

Zo, dit is het einde van de rondleiding. Bedankt om te komen en geniet van de zon op ons mooie centrale plein. Ik wens je veel plezier toe in onze Stad der Rechten en hoop je snel terug te zien!

Ibrahim's Dagboek

Liefste dagboek,

Er was eens, in een land hier heel ver vandaan, ... mijn thuis. Het bevond zich in een klein dorp, ... een afgelegen plaats met een paar kleine huizen, gemaakt van steen. Ze waren ver van elkaar gebouwd. Een dorp met veel ruimte. Hier groeide ik op met mijn familie. Ik noemde ons huis "het kasteel". Want dat was het voor mij. Een kasteel waar ik gelukkig was en me veilig voelde. Ik had alles wat ik nodig had. Ik voelde me er gelukkig omdat het mijn plek was, mijn plek, ... mijn thuis.

Mijn familie was niet rijk, maar ik had nooit het gevoel dat ik iets miste. Mijn papa zei altijd: "Vraag niets meer dan je hebt, wees dankbaar, bid en je krijgt wat je verdient". In die tijd waren papa's woorden mooi. Toen waren we veilig in ons huis. Alles was oké.

Maar nu... Nu zit ik hier onder deze tenten en zelfs papa kan niets anders doen dan wachten...

Gisteren stormde het. Het water kwam onze tent binnen. We hebben de hele nacht geprobeerd onze spullen droog te houden. Midden in de nacht ging mijn vader op zoek naar een tweede bezem om het water buiten te houden. In plaats daarvan vond hij een "dakloze" familie. Hun tent was gescheurd door de harde wind en de regen. Een jonge moeder met haar twee kinderen, Aziz en Abdulah. Hun kleren waren doorweekt en ze liepen op blote voeten rond, op zoek naar een schuilplaats. Natuurlijk lieten we hen in onze tent blijven. Aziz hilde, hij had honger en was overstuurd. Hij zei dat enkele mannen de vorige nacht hun tent waren binnengekomen en al hun spullen hadden gestolen. Zo typisch! Ik heb het al zo vaak gehoord, ik word er ziek van! Er moet een manier zijn om veilig te zijn, om ons veilig te houden!

Papa staat weer in de rij voor de voedselverdeling. Hij is al 4 uur aan het wachten ... Hopelijk komt hij dit keer terug met eten. Ik hoop dat er geen ruzies zijn zoals afgelopen donderdag. Maar ik denk dat dat onvermijdelijk is. Het kamp wordt elke dag groter. Bijna elke maand komen er nieuwe sloppenwijken bij. Ze zeggen dat we hier nu al met meer dan 10.000 zijn ... In een kamp dat gebouwd is voor 3.000 mensen. Waarom schrijf ik dit zelfs allemaal op? Er zal niets veranderen... Ik denk dat het niemand iets kan schelen...

Het is maandag vandaag. Ik heb school om 2 uur. Als je het "school" kunt noemen ... Een tent met één leraar die ons allemaal een beetje Engels leert, waarmee we ons kunnen redden in een vreemd land. Maar het is het enige wat me op de been houdt. Ik heb er gelukkig enkele vrienden gemaakt en we praten over onze dromen en over hoe ons leven zal zijn in de veilige landen die we proberen te bereiken. Abdullrahman vertrok gisteren tijdens de storm. Zijn familie beseftte dat ze het kamp niet snel zouden verlaten en besloot een groep mensen te volgen die in het geheim vertrokken. Ik hoop echt dat alles goed gaat voor hen... Thuis... Ik mis mijn thuis. Ik mis mijn kasteel. Ik mis er alles aan. Ik mis mijn kamer, mijn bed, mijn vrienden, mijn school... En wat ik nog het meest van al mis, is mij veilig en normaal voelen. Thuis... Ik heb een thuis nodig.

Rashan's Dromen voor Priya

Leerkracht: ... En vergeet de projectopdracht voor volgende week niet...

Rashan: Sorry jongens, ik moet even opnemen. Ik zie jullie op de speelplaats binnen enkele minuten! Hey Priya!

Priya: Hey broer! Heb je pauze?

Rashan: Ja, alles oké?

Priya: Ja, ik verveel mij gewoon een beetje... Ik ben klaar met koken en nu ga ik schoonmaken. En jij? Welke les heb je nu?

Rashan: We zijn net klaar met aardrijkskunde en de volgende les is wiskunde! We hebben een interessant project voor volgende week. Ik vertel je er alles over als ik thuis ben, oké? Ik moet er vandoor!

Priya: Oh, dat klinkt geweldig! Ik wou dat ik daar ook was! Maar goed... Tot later! Dag!

Rashan: Dag!

Mich: Kom op! Je gaat de pauze missen! Wat is er gebeurd, man? Je ziet er een beetje bezorgd uit.

Rashan: Het is mijn zus...

Mich: Wat is er met haar?

Rashan: Ze blijft thuis omdat mijn vader vindt dat ze niet naar school moet. En dat maakt haar verdrietig... Weet je... Ze houdt er echt van om dingen te leren en wil heel graag naar school komen... Ze zou de beste leerling zijn van de hele school!

Mich: Wow, dat is raar! Waarom denkt je vader dat?

Rashan: Wel, jammer genoeg is het normaal in het land waar hij opgroeide. Veel meisjes mogen er niet naar school. Het is daar de traditie dat meisjes thuis werken en ze trouwen meestal jong om een eigen gezin te starten. Maar hier voelt het helemaal niet normaal aan...

Mich: Nee, dat is het niet! Je moet met je vader praten. Misschien luistert hij wel naar jou... Toen mijn zus naar de kunstacademie wilde, waren mijn ouders daar ook niet van overtuigd. Maar nu ze zien dat het haar erg gelukkig maakt om haar dromen waar te maken, zijn ze bijgedraaid. Ze zijn zelfs trots als ze haar kunstwerken zien.

Rashan: Ik weet het niet, misschien is het al te laat...

Mich: Ughhh, wat hebben we nu? Wiskunde??? Ik haat het!

Rashan: Ja, ik vind het ook maar niets. Priya vindt het wel geweldig... Ik probeer haar vanavond te leren wat ik geleerd heb.

Leerkracht: Kom op iedereen, ga zitten!!! Laten we beginnen met de les van vandaag...

Anna verheft haar stem

Slamdichter op straat: "Strijder, activist, hip hopper met een boodschap. Ik kom in actie, want ik begrijp niet waarom de wereld zo'n puinhoop is. Het klimaat verandert, mensen worden gebombardeerd. Kunnen we dat tolereren? Neen! Verhef je stem, ... schreeuw het uit! Verandering is nodig, dus maak geluid!"

Anna: "Hé, wat doe je? Dat is echt cool!"

Slamdichter: "Oh... Dankjewel... Het is gewoon een slam die ik maakte... Fijn dat je't leuk vindt. Dat motiveert me om ermee door te gaan."

Anna: "Ik vind het mooi, ook de boodschap die je ermee geeft. Waarom schrijf je juist slam poetry?"

Slam dichter: "Als ik mijn verhaal echt kwijt wil en ergens over wil ventileren is het een vorm van expressie die goed werkt voor mij. Soms voel ik me zo gefrustreerd bij het zien van al het slechte nieuws in de wereld. Schrijven over mijn gevoelens en meningen in mijn slams helpt. Ze hier op het plein uitvoeren voelt als een uitlaatklep."

Anna: "Over welke dingen ventileer je? Je had het over klimaatverandering, toch? Ik maak me ook echt zorgen over de klimaatcrisis... Die is echt en we moeten nu in actie komen. Ik ben eigenlijk net op weg naar de klimaatmars in het stadscentrum. Kijk, er zijn wat andere activisten die ook die kant uit gaan."

Slam poet: "Cool, misschien kom ik straks meedoen. Weet je, ik haal mijn inspiratie ook uit het nieuws. Maar mijn poëzie is ook geïnspireerd door wat er gebeurt in mijn persoonlijke leven. Het is mijn manier om mijn stem te laten horen."

Anna: "Ja, dat begrijp ik. Persoonlijk ben ik meer een voorstander van protestmarsen. Ik trek graag de straat op met vrienden. Samen klinken onze stemmen luider! Als we met veel zijn, kunnen de autoriteiten ons niet negeren. Volgens mij is demonstreren het enige wat je als 'normaal mens' kunt doen om de machthebbers onder druk te zetten. En als ze niet luisteren, dan schreeuwen we gewoon harder!"

Slamdichter: "Ik vind het wel jammer dat de media altijd focust op de rellen en incidenten tijdens demonstraties. Zo gaat de boodschap verloren en dat is zonde."

Anna: "Je hebt gelijk, de media richt zich altijd op wat er fout gaat."

Slamdichter: Slam poetry draait om het vertellen van je verhaal en het tonen van je passie. Zo kan je je boodschap delen met de wereld, en er komen geen rellen aan te pas."

Anna: "Je hebt gelijk! Iedereen zou zijn mening moeten kunnen geven, vind ik. Elke stem moet gehoord worden... Misschien... Ik heb een idee... Ik kan mijn vrienden vragen of je je slam mag doen op het podium bij de klimaatmars. Ik weet zeker dat ze het geweldig zouden vinden! Wat denk je?"

Slamdichter: "Strijder, activist, hip hopper met een boodschap. Ik kom in actie, want ik begrijp niet waarom de wereld zo'n puinhoop is. Het klimaat verandert, mensen worden gebombardeerd. Kunnen we dat tolereren? Neen! Verhef je stem, ... schreeuw het uit! Verandering is nodig, dus maak geluid!"

WOORDENLIJST

Algemeen Comité voor de rechten van het kind	De belangrijkste manier waarop het Verdrag wordt gehandhaafd, is via permanent toezicht door dit onafhankelijke team van 18 deskundigen. Deze deskundigen hebben een achtergrond op het gebied van kinderrechten en komen uit verschillende landen.
Algemene Opmerking	Het Comité schrijft deze documenten om specifieke rechten van kinderen, adolescenten en tieners nader toe te lichten. In deze documenten wordt ook uitgelegd hoe regeringen en andere actoren, zoals niet-gouvernementele organisaties, academici en mensenrechtenactivisten deze rechten kunnen verwezenlijken. Kinderen, adolescenten en tieners worden uitgenodigd hun mening te geven over de onderwerpen van de algemene opmerkingen.
Artikel	In de context van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (IVRK) verwijst een artikel naar een van de 54 bepalingen waaruit het Verdrag bestaat. Elk artikel schetst een specifiek recht of een specifieke bescherming waarop kinderen recht hebben, alsook de verplichtingen van de plichtsdragers om dat recht te eerbiedigen, te beschermen en na te komen.
Bekrachtigen	Bekrachtigen is het formeel goedkeuren of instemmen met een juridisch bindende overeenkomst of verdrag, waardoor het rechtsgeldig en afdwingbaar wordt. Wanneer een staat een verdrag of overeenkomst bekrachtigt, geeft hij aan dat hij gebonden is aan de voorwaarden en verplichtingen die in die overeenkomst zijn opgenomen.
Facultatieve Protocollen	Dit zijn aanvullende verdragen die iets verder kunnen behandelen of aanpakken dat het oorspronkelijke verdrag niet noemt, zoals een kwestie die nog niet bestond toen het verdrag voor het eerst werd opgesteld (Cypcs.org.uk, 2022). Het IVRK heeft drie facultatieve protocollen: <ul style="list-style-type: none">• Een Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie (OPSC),• Een Facultatief Protocol inzake de betrokkenheid van kinderen bij gewapende conflicten (OPAC),• Een facultatief protocol betreffende communicatieprocedures (OPCP).
Het recht op participatie	Deze categorie rechten stelt kinderen in staat deel te nemen aan beslissingen waarbij zij betrokken zijn of die hen aangaan. Zij hebben het recht om vrij hun gedachten, standpunten en meningen te uiten. Met hun stem moet serieus rekening worden gehouden.
Het recht op protectie	Deze rechten beschermen kinderen tegen uitbuiting en misbruik en maken ingrijpen mogelijk wanneer beide zich voordoen.
Het recht op provisie	Deze categorie omvat het recht op adequate huisvesting, voeding en onderwijs, maar ook het recht op spel, vrije tijd, kunst en recreatie in de vorm van buitenschoolse opvang.
IVRK	Dit is een afkorting van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind.
Kinderrechtencommissaris	In elk land is een specifieke persoon belast met de bescherming en bevordering van de rechten van kinderen en jongeren - de kinderombudsman.
Kinderrechten	De rechten waar alle kinderen recht op hebben, zoals erkend in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (IVRK). Deze rechten omvatten het recht op leven, gezondheid, onderwijs, bescherming en participatie.
Ondeelbaar en onderling afhankelijk	Alle artikelen van het IVRK zijn even belangrijk. Niemand kan beslissen dat sommige belangrijker zijn dan andere. Het wegnemen van één recht heeft negatieve gevolgen voor alle andere rechten.

Onvervreemdbaar	Dit betekent dat de mensenrechten gelijk zijn voor elke man, vrouw en kind overal ter wereld, ongeacht hun omstandigheden.
OPAC	Een facultatief protocol inzake de betrokkenheid van kinderen bij gewapende conflicten.
OPCP	Een facultatief protocol betreffende communicatieprocedures.
OPSC	Een facultatief protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie.
Plichtsdragers	In de context van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van het Kind (IVRK) is een plichtdrager elk individu of elke entiteit die een wettelijke of morele verplichting heeft om de rechten van kinderen te respecteren, te beschermen en te vervullen. Plichtsdragers kunnen zijn: ouders, voogden, verzorgers, leraren, gezondheidswerkers, maatschappelijk werkers, politieagenten, rechters, overheidsfunctionarissen en anderen die een rol spelen bij het bevorderen en beschermen van de rechten van kinderen.
Rechtshebbenden	Volgens het IVRK is een rechthebbende een kind dat recht heeft op alle rechten die in het Verdrag zijn vastgelegd. Het IVRK erkent dat elk kind het inherente recht heeft op leven, overleven, ontwikkeling, bescherming en participatie, en schetst specifieke bepalingen en normen voor de verwezenlijking van deze rechten. Als rechthebbende heeft een kind het recht om met waardigheid, respect en non-discriminatie te worden behandeld, en om met zijn belangen rekening te houden bij alle beslissingen die hem betreffen.
Regeringspartijen	Landen die verdragen bekrachtigen.
Universeel	Alle mensen hebben dezelfde rechten die moeten worden gehandhaafd, ongeacht ras, etnische achtergrond, kleur, geslacht, genderidentiteit, seksuele geaardheid, burgerlijke staat, leeftijd, handicap, taal, godsdienst, politieke overtuiging, nationale of sociale afkomst.
3 P's	De 54 artikelen van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind zijn kunstmatig verdeeld in drie categorieën, ook wel de 3 P's genoemd: provisie, protectie en participatie.